

ПЕТРО ДОБРОВ: ВІРНІСТЬ Й ВІРА

Десять років тому ми вітали Петра Доброва статтею, яка мала назву «Феномен Доброва» або вітання в чотири руки». Десять років тому ми були іншими – спокійнішими, у чомусь легковажнішими, точно – веселішими й схильними до малих бунтів та великих суперечок з приводу якихось дрібниць, що насправді не мали жодного сенсу. Ми дозволяли собі рости, набиратися сил, не зважати на авторитети, завжди відстоювати свою точку зору – ми були «балувані» діти історичного факультету ДонНУ. Факультету, на якому завжди діяло правило «дозволяйте дітям». Наш декан – Петро Добров – бачив нас справжніми, добрими, щасливими, розумними. Він бачив нас не такими, якими ми були тоді, а такими, якими нас задумав Бог. І тому – дозволяв. Дозволяв, сподіваючись, що прийде час й ми зможемо стати кращими варіантами самих себе, ми подорослішаємо у всіх смислах, ми візьmemo на себе відповідальність, розділимо її й не будемо боятися. Взагалі нічого й нікого не будемо боятися.

Тепер, з відстані війни РФ проти України, з її гіркої оптики, ми бачимо, що феномен Доброва десять років тому не був нами розгаданий остаточно. Тільки накреслений, тільки відчутий. Тепер, коли обставини змінились, коли з'ясувалось, що дорослість, відповідальність, щирість – це свідомий вибір одних, але не підйомний тягар для інших – вірність собі й віра у те, що людина може виправитися... Може виправитися, якщо її цінувати, поважати, слухати... Вірність собі й віра в людей – як головні складові уроків декана історичного факультету ДонНУ П.В. Доброва – дають сили жити задля нашої Перемоги.

Не зраджувати своїх принципів – ані під тиском обставин, ані зі страху чи відчаю, ані від солодких обіцянок. Тримати слово, що дано батькам, Україні, колегам, учням. Не мати сумнівів у тому, що добро перемаже. Чекати й знати, що ще будуть сльози радості, обійми, що буде історичний факультет ДонНУ ім. Василя Стуса в Донецьку, що буде свято й буде пам'ять про тих, хто його наближав.

Феномен Доброва не в тому, що він доктор історичних наук, професор, академік Академії історичних наук, що він був нашим деканом, а ще завідував кафедрою, головував у спеціалізованій вченій раді, очолював фахові журнали, збирав наради деканів історичних факультетів України, створив власну наукову школу, а ще інститут історії українського Донбасу, хоча і в цьому також. Феномен Доброва у тому, що він – незамінний, в тому, що й тепер, коли війна змусила його стати пенсіонером, він все одно залишається серцем історичного факультету, того самого факультету, який говорив про себе: «Істфак – чемпіон!», який вчив та вчився бути різним, не боятися й бути. Феномен Доброва у тому, що наша майбутня донецька буттєвість залежить від нього. Від його мудрості, від широкого вміння пробачати, від готовності слухати та допомагати, від здатності говорити правду, якою б гіркою вона не була. Й від його суворого «Ні» ворогам, справжнім ворогам, яким не треба майбутнього, які живляться зрадою та зростають чужим миром.

Ми є, ми не здаємось, ми рухаємось вперед – до нашого дому. Тому що тут на нас чекає феномен Доброва. Феномен нашого декана, нашого факультету, нашого

університету. Ми скоро будемо, Петро Васильович. А з тим – всі Нові роки, всі дні народження, всі ювілеї, всі Дні міста – відсвяткуємо разом.

Вірність й віра – феномен Доброва. Феномен нашої землі й нашої перемоги.

Анна Володимирівна Гедьо – доктор історичних наук, професор, професор кафедри історії України Київського університету імені Бориса Грінченка.

Олена Вікторівна Стяжкіна – доктор історичних наук, професор, провідна наукова співробітниця відділу історії України другої половини ХХ ст. Інституту історії України НАН України.